

mig en Skyld, som ingen Andre vilde ved-
 kjende sig, nemlig en Skyld for at have an-
 vendt Collegiernes Forhold som et Beviis for
 det Gavnligte i de separate Fonds Inddrag-
 ning. Hvad jeg sagde, var i høieste Grad
 udfyldigt i denne Retning, idet jeg blot tillod
 mig at ytre, at, naar der imod de separate
 Fonds Inddragning gjordes gjældende, at vi
 nok vilde have de rige, men ikke de fattige
 Fonds, havde man her et Vidnesbyrd om, at
 vi ogsaa vare villige til at modtage saadanne
 Fonds, der fordrede Tilskud. Medens jeg saa-
 ledes ikke har anvendt Collegiernes Forhold
 paa den paastaede Maade, indrømmer jeg der-
 imod fuldstændig, at jeg maa ansee den botani-
 ske Haves Forhold og navnlig de Forhand-
 linger, som derom ere førte, for egnede til at
 afgive et Vidnesbyrd i den omtalte Henseende,
 og jeg troer heller ikke, at Noget har kunnet
 gjenemlæse disse Forhandlinger med uheldet
 eller i alt Fald med tildeels uheldet Blik uden
 at have faaet et Indtryk af, at der er noget
 Unaturligt, Noget, jeg gjerne kunde kalde comiff,
 i de Forhandlinger, som have fundet Sted
 mellem de særlige Instituter. Jeg skal i den
 Henseende navnlig henvise til Betænkningen
 Sp. 243—44, hvor man vil finde omtalt
 Forhandlingerne om den ene Bd. Land, der
 skulde overcraages Kunstacademiet, ved hvilke
 Forhandlinger Finantsministeriet aabenbart kom
 til at staae som Værg for Kunstacademiet
 paa den ene og for Statskassen paa den an-
 den Side, dog saaledes, at Statskassen haade
 paa det ene og paa det andet Punkt blev den,
 der kom til at betale. Jeg kan ikke forlade
 Spørgsmaalet om den botaniske Have uden
 forteligen at komme tilbage til en Uttring, som
 ogsaa igaar faldt fra den høiterede Minister
 med Hensyn til, at det har trukket saalænge ud
 med Ordningen af denne Sag. Grunden der-
 til blev angiven at være den, at Sagen ikke
 kunde ordnes, for Forholdene med Fæstnings-
 terrainets Afhændelse endelig vare bragte i Or-
 den, men jeg seer ingen Grund heri, idet det
 Areal, som er bestemt til Haven, ogsaa fuld-
 stændig var Statens Eiendom, for denne Af-
 hændelse fandt Sted. Det er jo allerede længe
 siden, at Kjøbenhavn blev nedlagt som Fæst-
 ning, eller i alt Fald siden der ikke længere

kunde være Tale om dens Betydning som saa-
 dan, og det forekommer mig saaledes, at der
 ikke dert kan have ligget nogen Hindring. At
 Stipulationerne i Contracten med Kjøbenhavns
 Commune om dette Terrains Anvendelse ere
 blevne benyttede til at umuliggjøre en anden
 Ordning af dette Forhold end den, som her
 foreligger, vil jeg paa ingen Maade antyde
 skulde være min Mening, men det er vist, at
 der, saaledes som Sagen nu foreligger, findes
 Stipulationer i denne Contract, som saa at
 sige gjøre det umuligt, at nogen anden Ord-
 ning kan finde Sted. Der er blevet henviist
 til, at Sagen skulde være afgjort ved den tidl-
 rmtalte Lov af 1867 om Fæstningsværkernes
 Overdragelse til Communen, men jeg er dog
 bleven opmærksom paa, at det, jeg udtalte igaar
 om, at, hvis man under den Lovs Behandling
 havde reist Spørgsmaalet om den botaniske
 Haves Flytning, vilde det være blevet afvriist
 som Noget, der ikke laa for, netop er skeet.
 Under Behandlingen i Landsstinget af Loven
 om Afhændelsen af Fæstningsterrainet frem-
 sattes der nemlig af et Medlem, som særlig
 kunde ansees for at repræsentere Universitetet,
 en Anke imod § 4, hvori der laa en lige-
 frem Protest fra Universitetets Side, som ingen-
 lunde saae sig tjent med at overtage et saa
 stort Areal som det, hvorom der var Tale, og
 dette ærede Medlem meente i det Hele taget,
 at der var saadanne Vanskeligheder tilstede, at
 det ikke vilde være heldigt for Universitetet at
 gaae ind derpaa. Da denne Anke fremkom i
 Landsstinget, blev den imødegaaet netop paa
 den Maade, som jeg igaar antydede, idet der
 fra den daværende Krigsministers Side blev
 svaret — det tør maastee være mig tilladt
 at oplæse nogle faa Linier —: „Naar et
 æret Medlem paa Universitetets Vegne har
 gjort Indsigelse imod § 4, skal jeg bemærke,
 at denne Paragraph er facultativ. Den hver-
 ken paalægger Regjeringen det som Pligt at
 gjøre dette Mageffekte eller Universitetet paa
 samme Maade at gaae ind derpaa. § 4 be-
 myndiger kun Regjeringen til at træffe en saa-
 dan Foranstaltning. Dersom et Mageffekte ikke kan
 komme istand, bliver Foranstaltningen ikke truffen.“
 Dette er et Vidnesbyrd om, at Sagen ganske
 vist ikke derved kan betragtes som værende af-